

Regeringens proposition

1985/86: 36

om avgifter för granskning av filmer och
videogram m. m.

Prop.
1985/86: 36

Regeringen föreslår riksdagen att anta de förslag som har tagits upp i
bifogade utdrag ur regeringsprotokollet den 24 oktober 1985.

På regeringens vägnar

Olof Palme

Bengt Göransson

Propositionens huvudsakliga innehåll

Regeringen har i prop. 1984/85:116 föreslagit vissa åtgärder mot våldsskildringar i videogram m. m. Förslagen innebär bl. a. att videogram för offentlig visning skall förhandsgranskas på samma sätt som biograffilm och att granskningsskyldigheten för reklamfilm upphör. Vidare föreslås vissa ändringar i lagen (1981:485) om förbud mot spridning av filmer och videogram med våldsinslag, den s. k. videovåldslagen. Bl. a. skapas möjlighet för videogramdetaljister att undgå ansvar enligt lagen om de hyr ut videogram på vilka intygas att de överensstämmer med en av biografbyrån godkänd kopia. Allmänt åtal enligt lagen föreslås få väckas endast efter medgivande av statens biografbyrå. Ändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 1986. Riksdagen väntas fatta beslut i anledning av propositionen under hösten 1985.

I det följande föreslås nya regler för granskningsavgifter samt vissa resursförstärkningar för statens biografbyrå för första halvåret 1986.

Propositionens lagförslag

Förslag till

Lag om avgifter för granskning av filmer och videogram

Härigenom föreskrivs följande.

Inledande bestämmelse

1 § I denna lag finns bestämmelser om avgifter för granskning av filmer och videogram enligt förordningen (1959: 348) med särskilda bestämmelser om biografföreställningar m. m.

Avgiften skall betalas av den som anmäler en film eller ett videogram för granskning.

Avgifter för granskning av film

2 § För granskning av filmer skall avgift betalas efter filmens längd räknad i meter.

3 § För det först granskade exemplaret av en film (provkopian) betalas för varje påbörjat 50-tal meter

1. 11 kronor 30 öre för

a en film som till väsentlig del har undervisande, upplysande eller vetenskapligt innehåll och vars längd inte överstiger 1 600 meter,

b en film som till väsentlig del är upptagen efter verkligheten,

2. 55 kronor för andra filmer än sådana som avses i 1.

4 § För de kopior av en film som är lika med provkopian betalas för varje påbörjat 50-tal meter

1. 2 kronor 50 öre, om avgiften för provkopian beräknats enligt 3 § 1,

2. 19 kronor, om avgiften för provkopian beräknats enligt 3 § 2.

5 § För film som är omkring 8 millimeter bred skall avgiften beräknas som om filmens längd vore fem gånger den verkliga längden. För annan film som är smalare än omkring 35 millimeter skall avgiften beräknas som om filmens längd vore två och en halv gånger den verkliga längden.

Avgifter för granskning av videogram

6 § För granskning av videogram skall avgift betalas efter videogrammets längd räknad i antalet spelminuter vid normal visningshastighet.

7 § För det först granskade exemplaret av ett videogram (provkopian) betalas för varje påbörjad spelminut

1. 6 kronor 15 öre för

a ett videogram som till väsentlig del har undervisande, upplysande eller vetenskapligt innehåll och vars speltid inte överstiger 60 minuter,

b ett videogram som till väsentlig del är upptaget efter verkligheten,

2. 30 kronor för andra videogram än sådana som avses i 1.

8 § För de kopior av ett videogram som är lika med provkopian betalas för varje påbörjad spelminut

1. 1 krona 40 öre, om avgiften för provkopian beräknats enligt 7 § 1,

2. 10 kronor 30 öre, om avgiften för provkopian beräknats enligt 7 § 2.

9 § Har någon fått ett tillståndsbevis som anger att endast vissa delar av ett videogram godkänts för offentlig förevisning, skall avgift inte tas ut för den första kopia av videogrammet som han därefter låter granska, om den kopian kan godkännas i sin helhet.

Gemensamma bestämmelser

10 § Avgift för granskning av en film eller ett videogram skall inte tas ut, om

1. filmen eller videogrammet helt eller delvis kan godkännas för offentlig förevisning,

2. filmen eller videogrammet skall visas endast vid ett fåtal tillfällen vid film- eller videofestivaler eller andra arrangemang som inte har kommersiellt syfte, och

3. den tid under vilken filmen eller videogrammet skall visas omfattar en period om högst 30 dagar.

Om avgift inte tas ut, skall godkännandet av filmen eller videogrammet begränsas till att avse visning uteslutande vid de tillfällen som anges i beslutet om avgiftsbefrielse.

Har avgiftsbefrielse meddelats i fråga om en film eller ett videogram, får sådan befrielse inte åter meddelas i fråga om en film eller ett videogram med samma innehåll, förrän ett år förflutit från dagen för beslutet om befrielse.

11 § Statens biografbyrå beslutar om avgifter för granskning.

Avgifterna skall erläggas till byrån.

12 § Biografbyråns beslut huruvida avgift skall tas ut eller inte vid prövning enligt 10 § får överklagas hos regeringen genom besvär.

Övriga beslut enligt denna lag får överklagas hos kammarrätten genom besvär.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1986.

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 3 oktober 1985

Närvarande: statsministern Palme, ordförande, och statsråden I. Carlsson, Lundkvist, Feldt, Sigurdson, Gustafsson, Leijon, Hjelm-Wallén, Petersson, Andersson, Bodström, Gradin, Dahl, R. Carlsson, Holmberg, Hellström, Thunborg, Wickbom

Föredragande: statsrådet Hjelm-Wallén

Lagrådsremiss om avgifter för granskning av filmer och videogram

1 Inledning

Regeringen har i prop. 1984/85: 116 om åtgärder mot våldsskildringar i videogram m. m. föreslagit att den nuvarande förhandsgranskningen vid offentlig visning av film t. v. skall finnas kvar och utsträckas till att omfatta också offentlig visning av videogram. I propositionen föreslås också vissa ändringar i lagen (1981: 485) om förbud mot spridning av filmer och videogram med våldsinslag, den s. k. videoc våldslagen. Bl. a. skall videogramdetaljer kunna undgå ansvar enligt lagen om de hyr ut videogram på vilka intygas att videogrammen överensstämmer med en av biografbyrån godkänd kopia. Vidare skall allmänt åtal enligt lagen få väckas endast efter medgivande av statens biografbyrå. Ändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 1986.

Förslagen i nyssnämnda proposition kräver en ändring i övergångsbestämmelserna till lagen (1976: 871) om ändring i regeringsformen. Förslag till sådan ändring har lagts fram i prop. 1984/85: 83 om ändring i regeringsformen m. m. Riksdagen har antagit förslaget som vilande (KU 1984/85: 20, rskr 117). Avsikten är att ett andra riksdagsbeslut skall fattas under hösten 1985. Riksdagsbehandlingen av prop. 1984/85: 116 har uppskjutits i avvaktan på att grundlagsändringen skall bli slutligt beslutad.

Om riksdagen godkänner förslagen i prop. 1984/85: 116 kommer regler om granskningsavgift för videogram att behöva fastställas. Dessa regler kräver lagform eftersom det är fråga om regler som berör de grundläggande fri- och rättigheterna.

2 Bakgrund

Alltsedan statens biografbyrå inrättades år 1911 har byråns granskningsverksamhet finansierats genom avgifter. Nuvarande taxesystem infördes år 1954 (se prop. 1954: 116, SU 112 och 132, rskr 309).

Granskningsavgiften utgår med ett visst belopp för varje påbörjat 50-tal

meter av filmen. Detta belopp uppgår f. n. till kr. 10: 35 för filmer som helt eller till väsentlig del är av undervisande, upplysande eller vetenskaplig karaktär och vars längd inte överstiger 1600 m samt för filmer som helt eller till väsentlig del är "upptagna efter verkligheten", såsom journal- eller reportagefilmer, allt under förutsättning att filmen inte är annons- eller reklamfilm. För annons- och reklamfilm är beloppet kr. 40: 10 och för övrig film kr. 50: 45.

Avgifterna är vidare olika höga för den först granskade kopian av varje film (provkopian) och för övriga kopior. Motivet till denna differentiering är att arbetet med att kontrollera kopiorna är av enklare beskaffenhet än det som gäller provkopian. För övriga kopior uppgår avgiftsbeloppet till kr. 2: 30, 13: 95 och 17: 40 för resp. filmkategori.

För smalfilm tillämpas samma taxa men avgiften räknas fram som om filmens längd vore två och en halv gånger den verkliga längden för 16 mm film och fem gånger den verkliga längden för 8 mm film.

Biografbyrån kan besluta om tidsbegränsat godkännande av film. Om godkännandet är begränsat tas avgift inte ut för granskningen av filmen. Begränsat godkännande får lämnas för filmer som skall visas endast vid ett fåtal tillfällen vid filmfestivaler och andra kulturarrangemang som inte har kommersiellt syfte. Godkännandet skall begränsas till ifrågavarande tillfällen och får avse en tid av högst 30 dagar.

Bestämmelserna om granskningsavgift för film är f. n. intagna i förordningen (1965: 748) med instruktion för statens biografbyrå (ändrad senast 1985: 304). Bemyndigande för regeringen att besluta om avgifter lämnades år 1975 (prop. 1975: 8, KU 10, rskr 62).

År 1976 gjordes omfattande förändringar i regeringsformens kapitel rörande de grundläggande fri- och rättigheterna. Genom dessa ändringar kom bl. a. biografiföreställningar att omfattas av skyddet för mötesfriheten. Bestämmelserna om filmcensuren fick stöd i en särskild övergångsbestämmelse. Det är denna bestämmelse som i prop. 1984/85: 83 föreslagits utvidgad till att omfatta också offentlig visning av videogram.

I vanliga fall kan regeringen - efter bemyndigande enligt RF 8 kap. 9 § - meddela föreskrifter om avgifter. Bestämmelser om avgifter för granskning av filmer och videogram innebär dock begränsningar i RF: s bestämmelser om yttrande- och mötesfriheten. De måste därför beslutas genom lag (se 2 kap. 12 § första stycket, 2 kap. 13 § och 8 kap. 1 § samt förslaget till ändring av RF: s övergångsbestämmelser i prop. 1984/85: 83).

3 Lagförslaget

3.1 Reglernas allmänna uppbyggnad

Mitt förslag: Den som anmäler en film eller ett videogram till granskning skall erlägga avgift för granskningen. Avgiftsreglerna bör vara likartade för filmer och videogram.

I fråga om film bör avgifterna, som hittills, beräknas med utgångspunkt i filmens längd räknad i meter. För videogram bör speltiden läggas till grund för avgiftsberäkningen.

Avgiften för granskning av det första exemplaret av varje slag av programbärare (dvs. film resp. videogram) bör vara högre än för de följande exemplaren. Om endast vissa delar av ett videogram har godkänts för offentlig föreläsning bör avgift inte utgå för granskning av den första kopia av videogrammet som samme anmälare låter granska, om den kopian kan godkännas i sin helhet.

Skälen för mitt förslag: Utgångspunkten för taxesättningen bör, liksom f. n. för filmens del, vara att avgiften skall stå i proportion till filmens eller videogrammets speltid. För filmens del talar praktiska skäl för att man behåller nuvarande ordning enligt vilken avgiften tas ut med ett visst belopp för varje påbörjat 50-tal meter. För smalfilm bör liksom f. n. tillämpas samma taxa som för film i normalbredd (35 mm och däröver), och beräkningen grundas på en filmlängd som är större än den verkliga. För film som är ca 8 mm bred bör avgiften därför även i fortsättningen beräknas som vore filmen fem gånger så lång och för övrig smalfilm som vore den två och en halv gånger så lång. För videogram bör avgiften anges som ett belopp per spelminut vid normal uppspelningshastighet.

F. n. utgår en högre avgift för granskning av den första kopian, den s. k. provkopian, än för övriga kopior som är lika med provkopian. Skälet är, som jag nämnt i det föregående, att de följande kopiorna är lättare att granska. Denna ordning bör bibehållas så länge programbäraren är av samma slag som provkopian, dvs. ett videogram där provkopian är ett videogram och en film där provkopian är en film.

Om granskningen däremot gäller ett annat slags programbärare än provkopian, dvs. ett videogram där provkopian är film eller omvänt, bör avgiften för det först granskade exemplaret av det nya slaget av programbärare beräknas som för provkopia. Skälet för detta är att biografbyråns arbetsinsats för att granska ett nytt slags programbärare är betydligt mer omfattande än om det gäller att granska ytterligare kopior av samma slag.

Om en film blir godkänd först efter viss klippning utförs klippningen av biografbyrån. En godkänd kopia kan därför direkt användas för föreläsning. Biografbyrån kan däremot inte utesluta delar av ett videogram. Om vissa delar av ett videogram förbjuds för offentlig föreläsning måste därför ett nytt videogram, där de förbjudna partierna avlägsnats, godkännas för att sådan föreläsning skall kunna ske. För granskningen av det sist nämnda videogrammet bör avgift inte utgå.

3.2 Differentiering av avgiften

Mitt förslag: Liksom f. n. bör avgiften vara lägre för bl. a. undervisnings-, upplysnings- och dokumentärfilm än för annan film. Samma regel bör gälla för videogram.

Skälen för mitt förslag: Granskningsavgiften har alltid varit differentierad med hänsyn till de granskade filmernas karaktär. Kategoriindelningen går tillbaka på en indelning i "nyttofilmer" och "nöjesfilmer", där den lägre taxan har tillämpats för "nyttofilmerna". Skälen för denna differentiering torde ha varit såväl en önskan att gynna t. ex. undervisnings-, upplysnings- och dokumentärfilm som att sådan film har ansetts ge biografbyrån mindre arbete än de kommersiellt syftande spelfilmerna. Enligt min mening bör avgifterna även i fortsättningen differentieras enligt i huvudsak samma grunder eftersom det erfarenhetsmässigt krävs en lägre arbetsinsats för att granska "nyttofilmerna". Eftersom reklamfilm inte längre skall förhandsgranskas bortfaller dock behovet av en särskild avgiftsklass för annons- och reklamfilm.

Den lägre avgiften bör tas ut för filmer och videogram som till väsentlig del har undervisande, upplysande eller vetenskapligt innehåll. Denna regel stämmer överens med vad som nu gäller för film. För att den lägre avgiften skall tillämpas fordras f. n. vidare att längden inte överstiger 1 600 m. Jag föreslår att denna begränsning skall gälla också i fortsättningen. Motivet har varit och är fortfarande en önskan att undvika klassifikationssvårigheter i fråga om vissa längre filmer av etnografisk, personhistorisk, kulturhistorisk eller liknande karaktär. För videogrammens del bör på motsvarande sätt föreskrivas att speltiden skall vara högst 60 minuter för att den lägre avgiften skall tillämpas.

I den lägre avgiftsgruppen bör vidare ingå filmer och videogram som till väsentlig del är "upptagna efter verkligheten". Videogrammen tillkommer sålunda i förhållande till vad som nu gäller. Vidare bör exemplen "journal- och reportagefilm" uteslutas främst av språkliga skäl. Det innebär inte att tillämpningsområdet bör förändras i förhållande till vad som nu gäller för film.

Den högre avgiftsgruppen kommer främst att omfatta filmer och videogram av spelfilmskaraktär.

3.3 Begränsat godkännande i vissa fall

Mitt förslag: För filmer och videogram som skall visas vid ett begränsat antal tillfällen i vissa icke kommersiella sammanhang bör biografbyrån i likhet med vad som f. n. gäller för film kunna meddela ett begränsat godkännande. Ett sådant godkännande bör meddelas utan avgift och gälla för en sammanhängande period om högst 30 dagar.

Skälen för mitt förslag: Liksom f. n. bör det vara möjligt att erhålla godkännande utan avgift för filmer som skall visas vid ett fåtal tillfällen i icke kommersiella sammanhang. Samma regler bör gälla för videogram. Ett sådant begränsat godkännande bör avse rätten att visa filmen eller videogrammet vid ett fåtal tillfällen vid film- och videofestivaler eller andra arrangemang som inte har kommersiellt syfte. Godkännandet bör därvid få meddelas för högst 30 dagar. Frågan om förutsättningarna för ett begränsat

godkännande föreligger bör provas av biografbyrån på begäran av den som anmält filmen eller videogrammet för granskning och på grundval av de uppgifter han lämnat.

Förslaget skiljer sig från nuvarande ordning framför allt genom att även andra icke kommersiella arrangemang än filmfestivaler och andra kulturarrangemang bör omfattas. Härigenom utvidgas möjligheten att erhålla godkännande utan avgift till att också gälla vid t. ex. sammankomster för upplysning eller opinionsbildning.

Det kan inträffa att en film eller ett videogram, som vid ett tillfälle har visats vid ett arrangemang av det slag jag nyss nämnde, efter en tid åter skall visas vid ett liknande arrangemang. Det bör vara möjligt att då på nytt meddela godkännande utan avgift. För att missbruk skall motverkas bör dock minst ett år ha förflutit sedan beslut om avgiftsbefrielse senast meddelades.

Mitt förslag innebär att reglerna för begränsat godkännande behålls i stort sett oförändrade och att de nu tas in i avgiftslagen. Skäl skulle i och för sig kunna anföras för andra lösningar. Jag har emellertid erhållit regeringens bemyndigande att tillkalla en sakkunnig som skall utreda frågor om åtgärder mot våldsskildringar i rörliga bilder. Enligt direktiven (Dir. 1985: 29) skall utredaren bl. a. göra en allmän översyn av reglerna inom området och se över biografförordningen med anslutande författningar i tekniskt hänseende. Jag är därför inte beredd att i detta sammanhang föreslå några ytterligare förändringar i förhållande till gällande ordning.

3.4 Granskningsavgiftens nivå

Mitt förslag: För film bör granskningsavgiften för varje påbörjat 50-tal meter vara 11:30 kr. för provkopian och 2:50 kr. för övriga kopior för filmer som tillhör den lägre avgiftsgruppen (undervisnings- och dokumentärfilmer m. fl.). För övrig film bör avgiften vara 55 kr. för provkopian och 19 kr. för övriga kopior.

För videogram bör granskningsavgiften för varje påbörjad spelminut vid normal visningshastighet vara 6:15 kr. för provkopian och 1:40 kr. för övriga kopior i den lägre avgiftsklassen och 30 kr. resp. 10:30 kr. i övrigt.

Förslaget innebär en höjning av de olika avgiftsnivåerna för film med ca 9 %. Avgifterna för videogram bör anpassas till vad som gäller för film.

Skälen för mitt förslag: Avgifterna är beräknade så att inkomsterna kan väntas motsvara kostnaderna för biografbyråns granskningsverksamhet.

Förslagen i prop. 1984/85: 116 innebär som nämnts bl. a. att granskningen av reklamfilmer skall upphöra och att granskning av videogram tillkommer. Inkomsterna av granskningsverksamheten kommer därför, om förslaget antas, att minska med den del som hänför sig till reklamfilmerna. I gengäld tillkommer avgifter för granskning av videogram.

Reklamfilmen har svarat för ca 14 % av granskningsavgifterna. Om man utgår från budgeterade intäkter för budgetåret 1985/86 innebär bortfallet av granskningsavgifter för reklamfilmen ca 380 000 kr., räknat som helårseffekt.

Hur omfattande granskningen av videogram kommer att bli är svårt att veta. Beräkningar av inkomsterna för denna granskning blir därför osäkra.

Granskningskyldigheten gäller enbart för videogram som skall visas offentligt. Man kan anta att antalet sådana videogram inledningsvis kommer att vara relativt begränsat. Förhandsgranskningen torde emellertid också komma att omfatta videogram som i första hand är avsedda för hemvideomarknaden. Granskningen syftar här till att säkerställa att den som hyr ut videogrammen inte skall kunna fällas till ansvar enligt videovåldslagen. Det finns skäl att tro att antalet videogram som granskas av denna orsak kommer att överväga, åtminstone till en början.

De förändrade arbetsuppgifterna kommer att medföra en mindre ökning av resursbehovet vid biografbyrån. Jag avser att återkomma till detta i samband med förslag om tilläggsbudget I till statsbudgeten för budgetåret 1985/86.

Jag förordar att avgifterna för granskning av film höjs med 9 % fr. o. m. den 1 januari 1986. Erfarenheten får visa om denna nivå är väl avvägd eller om senare justeringar blir nödvändiga.

För filmer som enligt vad jag anført i det föregående bör åsättas den lägre taxan bör avgiften bestämmas till 11:30 kr. för varje påbörjat 50-tal meter för provkopian och 2:50 kr för följande kopior. För övrig film bör avgiften vara 55 kr. för provkopian och 19 kr. för övriga kopior.

För videogram som skall följa den lägre taxan föreslår jag en avgift om 6:15 kr. per påbörjad spelminut för provkopian och 1:40 kr för övriga kopior. För övriga videogram bör avgiften sättas till 30 kr. per påbörjad spelminut för provkopian och 10:30 kr. för övriga kopior.

3.5 Besvärsmätt

Mitt förslag: Biografbyråns beslut enligt den föreslagna lagen bör kunna överklagas till kammarrätten utom när det gäller beslut som rör begränsat godkännande. Besvär över sådana beslut bör kunna anföras hos regeringen.

Skälen för mitt förslag: F. n. kan alla beslut om avgifter för granskning av film överklagas till regeringen. Besvärssärenden om begränsat godkännande kan kräva en bedömning av syftet med olika arrangemang. Det är enligt min mening lämpligt att en sådan prövning görs av regeringen. Prövningen av övriga beslut bör däremot lämpligen ske vid förvaltningsdomstol.

4 Upprättat lagförslag

I enlighet med vad jag nu har anført har inom utbildningsdepartementet upprättats förslag till lag om avgifter för granskning av filmer och videogram.

Förslaget bör fogas till protokollet i detta ärende som *bilaga*¹

5 Hemställan

Jag hemställer att lagrådets yttrande inhämtas över lagförslaget.

6 Beslut

Regeringen beslutar i enlighet med föredragandens hemställan.

¹ Bilagan har uteslutits här. Förslaget är likalydande med det som är fogat till propositionen.

Närvarande: justitierådet Knutsson, f. d. justitierådet Sterzel, regeringsrådet Tottie.

Enligt protokoll vid regeringssammanträde den 3 oktober 1985 har regeringen på hemställan av statsrådet Hjelm-Wallén beslutat inhämta lagrådets yttrande över förslag till lag om avgifter för granskning av filmer och videogram.

Förslaget har inför lagrådet föredragits av hovrättsassessorn Britt-Marie Blanck.

Förslaget föranleder följande yttrande av *lagrådet*:

Lagrådet lämnar förslaget utan erinran.

Utbildningsdepartementet

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 24 oktober 1985

Närvarande: statsrådet I. Carlsson, ordförande, och statsråden Lundkvist, Sigurdson, Gustafsson, Leijon, Hjelm-Wallén, Peterson, Andersson, Bodström, Göransson, R. Carlsson, Holmberg, Hellström, Wickbom, Johansson, Hulterström, Lindqvist

Föredragande: statsrådet Göransson

Proposition om avgifter för granskning av filmer och videogram m. m.

1 Anmälan av lagrådets yttrande

Föredraganden anmäler lagrådets yttrande¹ över förslag till lag om avgifter för granskning av filmer och videogram.

Föredraganden upplyser att lagrådet har lämnat lagförslaget utan erinran.

2 Biografbyråns resursbehov

De nya uppgifter som läggs på statens biografbyrå, om riksdagen antar förslagen i prop. 1984/85: 116, medför att byrån måste kunna granska videogram. I fråga om videogram som skall visas offentligt blir granskningen obligatorisk. Man kan vidare räkna med att många videogramdistributörer kommer att låta granska videogram som inte skall visas offentligt, i syfte att säkerställa att åtal inte skall kunna väckas enligt videovåldslagen. Också för att kunna fullgöra sin uppgift att ge tillstånd till allmänt åtal enligt videovåldslagen behöver byrån kunna spela upp de aktuella videogrammen.

Kostnaderna för de nya arbetsuppgifterna är av två slag. För det första behövs teknisk utrustning för granskning av videogram. Anskaffningen av sådan utrustning kan ske genom utnyttjande av en särskild, förslagsvis betecknad anslagspost i biografbyråns stat för anskaffning av utrustning. Ränte- och avskrivningskostnader för utrustning som anskaffats på detta sätt ingår i den kostnad som skall täckas med avgifter. Anslagsposten, som är uppförd med ett formellt belopp av 1 000 kr., får belastas efter prövning av regeringen.

De förändrade arbetsuppgifterna leder vidare till en mindre ökning av driftskostnaderna. Biografbyrån har i skrivelse den 29 augusti 1985 redovi-

¹ Beslut om lagrådsremiss fattat vid regeringssammanträde den 3 oktober 1985.

sat att kostnadsökningen kan beräknas till 57 000 kr. för första halvåret 1986 motsvarande lönekostnader för en assistent med deltidstjänstgöring samt visst förbrukningsmaterial.

Jag ansluter mig till biografbyråns beräkningar av resursbehovet. Anslaget bör därför höjas med 57 000 kr.

3 Hemställan

Med hänvisning till vad jag nu har anfört hemställer jag att regeringen föreslår riksdagen att

1. anta det av lagrådet granskade förslaget till lag om avgifter för förhandsgranskning av filmer och videogram,
2. till *Statens biografbyrå* på tilläggsbudget I till statsbudgeten för budgetåret 1985/86 anvisa ett förslagsanslag av 57 000 kr.

4 Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att anta de förslag som föredraganden lagt fram.

	Sid.
Propositionen	1
Propositionens huvudsakliga innehåll	1
Propositionens lagförslag	2
Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 3 oktober 1985 ..	4
1 Inledning	4
2 Bakgrund	4
3 Lagförslaget	5
3.1 Reglernas allmänna uppbyggnad	5
3.2 Differentiering av avgiften	6
3.3 Begränsat godkännande i vissa fall	7
3.4 Granskningsavgiftens nivå	8
3.5 Besvärsrätt	9
4 Upprättat lagförslag	10
5 Hemställan	10
6 Beslut	10
Utdrag ur lagrådets protokoll den 14 oktober 1985	11
Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 24 oktober 1985 ..	12
1 Anmälan av lagrådets yttrande	12
2 Biografbyråns resursbehov	12
3 Hemställan	13
4 Beslut	13